

Krístí sínnelag

av

Dennís Priebe

Översättare: Suzanne Gundler
Bibeltexter är hämtade från Reformationsbibelns onlineversion
juni 2024

Översatt och publicerad med tillstånd från:
Last Generation for Christ Publishing
P.O. Box 1011
Ukiah, CA 95482

www.lastgenerationforchrist.org
info@lastgenerationforchrist.org • (805) 729-1754

Copyright © 2020
Last Generation for Christ Publishing

Oskyldig tills bevisad skyldig

Spädbarn är underbara. Är inte det vad alla stolta föräldrar tänker när de ser på en sådan pytteliten människa som sover fridfullt? Själva bilden av oskuld. Det är troligen ingen annan tidpunkt i livet när en människa är mer fri från ondska.

Men vänta. Det finns de som ser på samma spädbarn och ser något helt annat. Istället för ljuvlig oskuld ser de ett spädbarn som har fötts med en natur och ett arv som är så fördärvat att det nyfödda barnet är förlorat och fördömt när det drar sitt första andetag, ett litet paket av liv som är fläckt av Adam och Evas synd, trots att den ”arvsynen” ligger tusentals år tillbaka i tiden.

Vad lär Bibeln? Föds spädbarn oskyldiga eller skyldiga? Och vad innebär det för vuxna, oavsett om de är kristna eller inte? Lever de hela tiden i ett tillstånd av synd och behöver konstant förlåtelse för den konstanta synd som en fördärvad natur innebär? Skulle vi kunna ha missförstått en så grundläggande fråga som: Vad är synd? För att vara mer exakt: Hurdan är den synds natur som vi blir fördömda för och för vars skull vi går evigt förlorade?

Låt oss se på några lättförståeliga bibeltexter. ”Den som därför vet att göra det som är gott och inte gör det, för honom är det synd.” (Jakobs brev 4:17). Vet ett spädbarn skillnaden mellan rätt och fel? Och är det möjligt att vi kanske inte alltid vet vad som är rätt att göra eller säga, och omedvetet gör eller säger fel saker? Inte i något av fallen – varken för spädbarnet eller den som är vuxen – handlar det om synd. Ett misstag, ja, men ingen synd och ingen skuld. Kanske kan Jesus hjälpa oss att förstå. När han talade till fariséerna en dag sa Jesus till dem: ”Om ni vore blinda skulle ni inte ha någon synd. Men nu säger ni: Vi ser. Därför står er synd kvar.” (Johannes 9:41). Jesus sa till dem att synd inte räknas som skuld när man inte har möjlighet att veta vad som är rätt. Fariséerna var förvisso födda med samma fallna natur som vi är födda med, men det gjorde dem inte automatiskt till syndare. Vid ett annat tillfälle sa Jesus: ”Om jag inte bland dem hade gjort sådana gärningar som ingen annan har gjort, skulle de inte ha synd. Men nu har de både sett dem och har hatat både mig och min Fader.” (Johannes 15:24). Det var

när ljuset – Jesus – kom till dem, och de valde att avvisa det ljuset, som de räknades som skyldiga till att ha syndat. (Se Johannes 3:19.) Så säger Bibeln oss att fördömelse och skuld inte är något vi får när vi föds, och att vi inte automatiskt lever i ett tillstånd av synd på grund av Adams ”arvsynd”? Säker Bibeln oss att för att bli skyldiga till synd måste vi veta vad som är sant och rätt, och medvetet välja att avvisa sanningen och göra det som Gud har förbjudit oss? Så det där spädbarnet kanske är oskyldigt trots allt, och behöver inte döpas omedelbart för att tvätta bort den synd som man antar att det har ärvt från Adam och Eva. Och vi lever inte i ett konstant syndigt tillstånd för att vi har en fallen natur.

Detta innebär att synd och skuld uppstår hos oss först när vi har ”ljus”. När vi vet vad Gud vill att vi ska göra och vägrar att göra det (Jakob 4:17) blir vi syndare, i behov av förlåtelse och rening. Synd är inte olyckan att bli född i en syndig värld med en fallen natur på grund av Adams synd. Synd är istället det val som vi gör när vi vet skillnaden mellan rätt och fel, men säger: ”Jag vill gå min egen väg, eftersom jag inte gillar Guds väg.”

Jesus och hans lärjungar fann en gång en man som hade varit blind från födelsen. Lärjungarna ställde en fråga till Jesus om hur vi blir syndare. ”Rabbi, vem syndade, denne eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind? Jesus svarade: Varken denne eller hans föräldrar har syndat.” (Johannes 9:2, 3). Lärjungarna antog att hans blindhet bevisade att han var en syndare, och de var förbryllade över hur den synden kunde ha överförts till honom eftersom han var född på det sättet. Jesu svar visar att blindhet och synd i egenskap av skuld, inte är samma sak. Det innebär att vi måste göra skillnad på syndens resultat och att vara skyldig till synd.

När Adam syndade hamnade hela världen i ett oavbrutet mönster av smärta, lidande, förfall och död. Växter, djur och människor lider alla av de tragiska konsekvenserna av syndens förbannelse. Vi föds in i en syndig värld, av föräldrar som är påverkade av synd, med en natur som är benägen att synda. Men det finns inget i Bibeln som tyder på att vi är förlorade, fördömda eller skyldiga till något av dessa resultat av Adams synd. Den synd som vi offrar det eviga livet för är när vi *väljer* att vara

olydiga, när vi vet vad som är Guds vilja. Ett tydligt exempel på denna princip finns i Gamla Testamentet. ”Den själ som syndar, han ska dö. En son ska inte bära sin fars synd, inte heller ska en far bära sin sons synd.” (Hesekiel 18:20). Poängen är enkel. Vi är var och en ansvariga för våra *egna* synder – våra egna dåliga val.

Om ett liv i synd är oundvikligt – för att vi ärver en svag, fallen, mänsklig natur – då bär jag inte ansvaret för det. Det är någon annans fel och någon annans problem. Men om synd är mitt eget val, då är bara jag ansvarig och jag måste ta tag i det omedelbart, istället för att skylla på någon annan.

Synd och skuld har sitt ursprung enbart i våra högre sinnesförmågor som bär ansvar för valet mellan gott och ont. Hela människan lider av effekterna av naturens lagar som en del av syndens kretsgång på jorden. Men Gud ställer oss inte till svars för att vi har ärvt en defekt utrustning. Synd handlar om att avsiktligt bryta Guds lag (se 1 Johannes brev 3:4). Synd är i grund och botten egenkärlek. Det är att sätta sig själv över Gud.

Alla aspekter av Guds metod att rädda syndare påverkas av vad vi tror att synd och skuld är. Om synd är den natur som vi ärver och som vi kommer att behålla tills Jesus kommer, då:

1. kunde inte Jesus födas med vår natur,
2. måste evangeliet hela tiden fokusera på förlåtelse för konstant synd
3. och då kommer vi aldrig att bli fria från synd förrän Jesus kommer.

Men om synd är vårt eget val, då:

1. kunde Jesus ärva vår natur,
2. är evangeliet både förlåtelse och förvandlande kraft
3. vi kan leva det lydiga liv som Jesus levde.

Jesus, vår broder eller vår avlägsna kusin?

Jesus är både vårt botemedel mot synd och vår förebild för hur man övervinner den (1 Petrus brev 2:21, 22). Hans namn är välbekant, ändå är folk osäkra på många saker när det gäller

honom som människa. Var han verkligen Gud? Var han verkligen människa? Kunde han synda? Blev han verkligen frestad? Kämpade han med problem och känslor liknande dem som besvärar oss?

Det finns några grundläggande texter som bildar en grund för att förstå vem Jesus var. ”Vilken, då han var i Guds gestalt, inte ansåg det som en rövad skatt att vara jämlik Gud, utan utgav sig själv, och tog på sig en tjänares gestalt, och blev lik oss människor.” (Filipperbrevet 2:6, 7). Så vi vet att Jesus verkligen var Gud (Johannes 8:58) och vi vet att han verkligen var en människa. Johannes uttrycker detta ännu tydligare: ”Varje ande som bekänner att Jesus Kristus har kommit i köttet är från Gud.” (1 Johannes brev 4:2).

Men låt oss gå ett steg längre. Vilken slags människa blev Jesus? ”Eftersom nu barnen är delaktiga av kött och blod, blev också han på liknande sätt delaktig av detsamma... För han tar ju inte sig an änglar, utan Abrahams säd tar han sig an. Därför måste han i allt bli lik bröderna.” (Hebreerbrevet 2:14, 16, 17). Lägg märke till hur det poängteras att Jesus också blev delaktig av *samma* kött och blod som vi har.

Om Jesus föddes av Abrahams säd behöver vi bara fråga: Vilken natur hade alla Abrahams avkomlingar fått? Det är tydligt att de allihop hade fått en fallen natur vid födelsen. Notera också att texten säger att Jesus blev gjord lik sina bröder (oss) i *allt*. Vi får inte gå förbi dessa texter på ett ytligt sätt eller skriva om dem så att de ska passa våra förutfattade meningar.

Jesus tog verkligen på sig vår natur. Enligt ärftlighetslagarna får vi naturliga benägenheter från våra föräldrar. På samma sätt fick Jesus naturliga benägenheter från sin mor, för hon var en helt och hållet mänsklig mor. Som en människa som var som vi, ärvde Jesus de fysiska konsekvenserna av syndafallet, som hunger, trötthet, törst och dödlighet och även de tendenser som vi alla måste kämpa med, sådana karaktärsdrag som själviskhet, stolthet, svartsjuka och frosseri.

Bibeln antyder ingenstans att ärftlighetens kedja bröts mellan Maria och Jesus. Han kallade ofta sig själv ”Människosonen”. Vi kan glädjas åt att Jesus inte kringgick det fula i att födas in i en fallen värld, av en fallen mor, med en fallen natur. Vi har verk-

ligen en Frälsare som är oss mycket nära. Han satte inte sig själv i karantän för att undgå en fallen naturs sjukdom och gav oss inte instruktioner genom att kommunicera på långt avstånd. Han klev rakt in i stridszonen tillsammans med oss. Kärleksfullt tar han oss i handen och kommer att leda oss ut ur det träsk där vi befinner oss, om vi bara vill följa honom (Psalm 23). Prisa Gud för en sådan Frälsare!

Men frestades Jesus lika starkt som vi blir frestade att ge efter för lockande frestelser? Var han tvungen att kämpa som vi? Låt oss fundera på vad frestelse egentligen är. Det är inte bara Satan som frestar oss, som han frestade Eva och Jesus själv, "utan var och en frestas, när han dras bort och lockas av sitt eget begär." (Jakobs brev 1:14). Så våra frestelser har inte sitt ursprung bara utanför oss själva, utan inifrån vår egen natur. Vi dras av våra egna fallna benägenheter och drifter. Ordet "lust" översätts ibland till "längtan" eller "passioner". Huvuddelen av våra frestelser kan faktiskt komma från denna källa.

Frågan är om Jesus frestades på detta sätt eller inte. Bibeln ger oss tydliga svar på denna punkt. "För vi har inte en sådan överstepräst som inte kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som har varit frestad i allt liksom vi, fast utan synd." (Hebreerbrevet 4:15). Om vi läser denna text på ett enkelt och okomplicerat sätt säger den oss att Jesus blev frestad precis så som vi blir frestade. Eftersom de flesta av våra frestelser beror på vår fallna naturs drifter och impulser, kunde Jesus inte frestas på det sätt som vi frestas, om han inte tog denna fallna natur. Då kunde han inte frestas med mina frestelser till själviskhet, stolthet, vrede, missmod, lusta, aptit, vårdslöshet, uppror och en hel mängd andra frestelser som kommer ur min fallna natur. Men denna bibeltext säger oss att han levde utan att synda trots att han frestades precis på alla de sätt som jag frestas. Vilken uppmuntran för oss som måste leva hela våra liv i kamp mot en natur som annars skulle förgöra oss!

Jesus själv sa: "Jag söker inte min vilja utan Faderns vilja som har sänt mig." (Johannes 5:30). I Getsemane, när han stod inför det fruktansvärda straffet för alla våra synder, bad han till sin Fader: "Ske inte min vilja, utan din." (Lukas 22:42). Han bjuder var och en som vill bli hans lärjunge att "förneka sig själv och ta

sitt kors på sig var dag och följa mig.” (Lukas 9:23). Liksom Jesus måste vi överlämna våra böjelser och försöka att bara göra Guds vilja.

Varför är allt detta viktigt? ”För därigenom att han blev plågad och frestad, kan han hjälpa dem som frestas.” (Hebreerbrevet 2:18). ”Låt oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron för att få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid.” (Hebreerbrevet 4:16). Eftersom Kristus tog vår natur och blev frestad på alla sätt som vi, kan vi vara helt förvissade om att i hans namn kan vi närma oss Guds tron och veta att han kommer att ge oss den hjälp vi behöver. Men det finns en viktig skillnad mellan Kristus och alla andra människor. Gud sa till Maria: ”Den Helige Ande ska komma över dig, och den Högstes kraft ska överskugga dig, därför ska också det Heliga som blir fött av dig kallas Guds Son.” (Lukas 1:35). Ingen annan människa har någonsin haft den Helige Ande till far. Detta är den mest anmärkningsvärda skillnaden mellan Jesus och andra människor. Jesus var ”Gud ... uppenbarad i köttet.” (1 Timoteus brev 3:16). Eftersom den Helige Ande kontrollerade hans liv ända från befruktningen, gav Kristus aldrig någonsin efter för frestelsen att synda. Trots att hans natur var samma natur som vår, var hans karaktär ren och helig från födelsen. Jesus var helig från första stund när han kom till världen, och han förblev helig resten av sitt liv. De mycket goda nyheterna är att jag kan ha samma kontrollerande kraft från den Helige Ande och samma seger över synd, när jag väljer att överlåta mitt liv till Gud. Jag kan ha samma kontakt med Gud som Jesus hade, genom pånyttfödelsen. ”För hans gudomliga makt har skänkt oss allt som tjänar till liv och gudsfuktan, genom kunskap om honom som har kallat oss genom sin härlighet och kraft. Genom dem har han gett oss sina mycket stora och dyrbara löften, så att ni genom dem blir delaktiga av gudomlig natur, efter att ha flytt undan det fördärv som på grund av begäret finns i världen.” (2 Petrus brev 1:3, 4). Jesu seger var anmärkningsvärd, inte för att han som Gud handlade som Gud, utan för att han som människa inte handlade som alla andra människor. Han levde ett liv som antogs vara omöjligt att leva. Jesus bevisade att

med Gud är det omöjliga möjligt. På grund av Kristi seger är vägen nu beredd för Gud att göra det omöjliga i oss.

Synd: Ett öde eller ett val?

Hur kan Gud göra det ”omöjliga” i oss? Vi är alla syndare – inte genom födelsen, genom arv eller otur, utan genom våra egna val att göra saker och ting på vårt eget vis istället för på Guds vis. ”För alla har syndat och saknar härligheten från Gud,” och ”syndens lön är döden.” (Romarbrevet 3:23; 6:23). Genom våra egna val förtjänar vi att för alltid utestängas från det eviga livet som Gud har planerat för mänskligheten. Bara när vi inser vår desperata situation kommer vi att sträcka oss efter Gud för att han ska rädda oss från vår hopplösa situation. I sin oändliga kärlek har Gud ordnat en utväg ur vårt dilemma, och vi behöver finna hans botemedel istället för ”botemedel” som människor har hittat på och som bara får oss att må bra medan vi fortsätter på vår väg mot undergången. ”Tro på Herren Jesus Kristus, så blir du och ditt hus frälst.” (Apostlagärningarna 16:31). Det första steget är att lita på det höga pris som Jesus har betalat för våra synder. ”Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg, men all vår synd lade HERREN på honom.” (Jesaja 53:6). Hur kan vi låta bli att älska den som gav sitt liv för oss, och ångra våra synder som naglade fast honom vid korset (Romarbrevet 2:4)? Eftersom vi inte kan göra något för att ändra våra tidigare val, förlåter eller benådar Gud oss när vi ångrar oss, vilket innebär att vi sörjer över våra synder och vänder oss bort från dem. ”Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” (1 Johannes brev 1:9). ”Må den ogudaktige överge sin väg och den orättfärdige sina tankar och vända om till HERREN, så ska han förbarma sig över honom, och till vår Gud, för hos honom finns överflödande förlåtelse.” (Jesaja 55:7. Se även 2 Krönikeboken 7:14; Ordspråksboken 28:13; Matteus 6:14, 15). Sedan är vi inte längre skyldiga syndare. Detta kallas att förklaras rättfärdig, något som inga goda gärningar eller hjältemodiga ansträngningar kan ge oss. ”De förklaras

rättfärdiga som en gåva, av hans nåd, därför att de är friköpta av Kristus Jesus.” (Romarbrevet 3:24, FB2015). ”Då vi nu har blivit rättfärdiggjorda av tro, har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.” (Romarbrevet 5:1). Var och en av oss får ett mått av tro (Romarbrevet 12:3). När vi utövar den tron och tror på och litar på löftena i hans ord, får vi frid med Gud. (Johannes 14:27). Men som det är med alla delar av Guds frälsande evangelium, har somliga förfalskat denna aspekt av frälsningen. En del kristna begränsar rättfärdiggörelse till enbart förlåtelse. De glömmer att förlåtelse bara är hälften av rättfärdiggörelsen. Deras syn på saken är bara en ofullständig lösning på vårt problem.

Vad är det som utgör den andra delen av rättfärdiggörelse? Så ”frälste han oss, inte på grund av rättfärdiga gärningar som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom den nya födelsens bad och förnyelse i den Helige Ande, som han rikligt utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare, för att vi ska bli rättfärdiga genom hans nåd och bli arvingar enligt hoppet om evigt liv.” (Titus brev 3:5-7). Att bli rättfärdiggjord inkluderar den nya födelsens bad, sinnets förnyelse. (Romarbrevet 12:2). Detta är en inre erfarenhet – en fullständig förvandling. Den förändrar mina värderingar och min inställning till saker. Jag är inte längre självcentrerad. Nu är jag kristuscentrerad och fokuserad på andra. Nu har jag Kristi sinnelag (se Filipperbrevet 2:5). Jag vandrar ”så som han vandrade.” (1 Johannes brev 2:6).

Hur beskrev Jesus frälsningsprocessen? ”Om en människa inte blir född på nytt, kan hon inte se Guds rike.” (Johannes 3:3). Jesus använde inte ordet rättfärdiggörelse som Paulus gjorde, men han undervisade tydligt om att pånyttfödelsen är nödvändig för frälsning. Pånyttfödelsen kommer inte efter rättfärdiggörelsen – den är rättfärdiggörelse.

”Vi vet ju, att vår gamla människa är korsfäst med honom, för att syndens kropp ska bli tillintetgjord, så att vi inte längre ska tjäna synden. För den som är död, han är befriad från synd... Så ska också ni se på er själva, att ni verkligen är döda för synden men lever för Gud genom Jesus Kristus, vår Herre.” (Romarbrevet 6:6, 7, 11).

Den ”gamla människan” är vårt gamla sätt att leva, när själviskhet styr våra liv. Denna gamla människa måste dö och ersättas av ”en ny skapelse”. (2 Korinterbrevet 5:17).

På samma sätt som den gamla människan är synonym med att synda, så är den nya skapelsen synonym med lydnad. (se Hesekiel 36:26, 27; 1 Johannes brev 3:7; Romarbrevet 2:13; 6:16).

Helgelse är en annan beståndsdel i evangeliet som klart måste förstås. Den har också två delar. Vad betyder ordet ”helga”? ”Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den.” (1 Mosebok 2:3). Den mest grundläggande betydelsen av helgelse är ”att avskilja för heligt bruk.” Gud avskilde den sjunde dagen för att människan skulle använda den på ett heligt sätt. Vad har denna innebörd med nya kristna att göra? ”Men ni är rentvådda och ni är helgade och ni är rättfärdiggjorda i Herren Jesu namn och genom vår Guds Ande.” (1 Korinterbrevet 6:11). När vi är rentvådda och förklarade rättfärdiga är vi också avskilda för heligt bruk. Gud betraktar oss nu inte som klädda i syndens smutsiga kläder, utan klädda i Kristi rena rättfärdighet. (Sakarja 3:4; Jesaja 61:10).

Vad består helgelsens andra del av? ”Men alla vi som med avtäckt ansikte skådar Herrens härlighet som i en spegel, blir förvandlade av Herrens Ande till samma avbild, från härlighet till härlighet.” (2 Korinterbrevet 3:18). När vi tillbringar tid med Gud ser vi mer och mer av hans härlighet och vi blir mer och mer lika honom till karaktären. Helgelse omfattar kvalitetstid tillsammans med Jesus genom personligt bibelstudium, bön och att lyda hans instruktioner så att vi kan förändras så vi blir lika honom. Han bad för oss: ”Helga dem genom din sanning, ditt ord är sanning.” (Johannes 17:17). Och den Helige Ande är vår vägvisare ”till hela sanningen.” (Johannes 16:13).

Paulus ger oss inblick i denna erfarenhet. ”Jag är korsfäst med Kristus och jag lever, men inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i köttet, det lever jag i tro på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.” (Galaterbrevet 2:20). ”Jag dör varje dag.” (1 Korinterbrevet 15:31). ”För Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, efter sin goda vilja.” (Filipperbrevet 2:13). Vår del är att placera vår vilja på Guds sida. Vi måste dö varje dag från våra naturliga önsk-

ningar och vilja. Stund för stund ber vi om hans nåd och förlitar oss på den och på hans kraft att stå emot frestelser och lyda hans bud. (Romarbrevet 1:5; Hebreerbrevet 4:16; Jakobs brev 4:7, 8). Detta är biblisk helgelse.

Slutsatsen är att Gud räddar oss genom att förklara oss rättfärdiga förenat med helgelse. Det är farligt att säga att vi blir frälsta enbart genom att bli förklarade rättfärdiga, medan helgelse bara är en god frukt av frälsningen. Helgelse gör oss redo att bo i himlen. Det är nödvändigt att dö från jaget varje dag. ”Sträva efter frid med alla och helgelse, utan vilken ingen får se Herren.” (Hebreerbrevet 12:14). Frälsning sker ”genom Andens helgelse och sanningens tro.” (2 Tessalonikerbrevet 2:13). ”HERREN ska upprätta dig till ett heligt folk åt sig, så som han med ed har lovat dig, om du håller HERRENS, din Guds, bud och vandrar på hans vägar.” (5 Mosebok 28:9). Om vi inte lever ett helgat liv är vi inte frälsta. Både att förklaras rättfärdig och helgelse är Guds nåderika gåvor till förlorade syndare utan hopp.

Var därför fullkomliga...

I sin bergspredikan sa Jesus till oss att vara fullkomliga: ”såsom er Fader som är i himlarna är fullkomlig.” (Matteus 5:48). Men fullkomlighet kan vara ett besvärligt ord. Vad innebär det egentligen? Vad innebär det inte? Somliga tror att det är andligt ohälsosamt att understryka fullkomlighet. En del av problemet är kanske att vi kan betrakta ”fullkomlighet” på åtminstone fyra olika sätt.

Betydelse ett: ”För jag är HERREN. Jag förändras inte.” (Malaki 3:6). Bara Gud gör aldrig misstag eller missbedömningar. Det är **absolut fullkomlighet**. Absolut fullkomlighet kan aldrig bli möjligt för skapade varelser, eftersom vår kunskap alltid är begränsad och hela tiden ökar.

Betydelse två: ”Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han honom. Till man och kvinna skapade han dem... Gud såg på allt, som han hade gjort, och se, det var mycket gott.” (1Mosebok 1:27, 31). Gud skapade människan till

sin egen avbild – så lika Gud som det var möjligt för skapade varelser. Detta är **naturlig fullkomlighet**. Människans natur var i fullständig harmoni med Gud och med resten av skapelsen. Hennes kropp och sinne fungerade fullkomligt tillsammans. Hennes impulser och drivkrafter var i balans och i fullständig överensstämmelse med Guds lagar. Vid Jesu återkomst kommer hans folks fallna natur att bli förvandlad av Gud till en fullkomlig natur. (1 Korinterbrevet 15:51-54). Det innebär att det inte längre kommer att finnas några syndiga drifter i dem själva. Eftersom vi kommer att ha kvar våra fallna tendenser till dess kan denna innebörd inte gälla oss idag.

Betydelse tre: ”Då sa Jesus till honom: Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.” (Matteus 22:37). I omvändelsens stund, när vi överläter våra liv helt till Kristus, räknas vi som fullkomliga i honom. Vad Gud kräver av oss i omvändelseprocessen är att vi ger honom hela vårt hjärta. Han kommer inte att acceptera ett delat hjärta, som älskar både Gud och världen. (Se Lukas 16:13; 1 Johannes brev 2:15-17). Gud accepterar vår **överlåtelse av karaktären** och vi räknas som fullkomliga i Kristus.

Från den stunden börjar vi växa och göra förändringar när vi förstår nya saker om Guds vilja för oss. Så länge vi förblir överlåtna under denna tillväxtprocess, och vår lydnad på så vis håller takten med vår förståelse, fortsätter vi att räknas som fullkomliga i Kristus. Detta är i praktiken hur vi upprätthåller vår frälsande förbindelse med Jesus. Han lovar att hjälpa oss att ”rena oss från all besmittelse från kött och ande, och i gudsfruktan fullborda helgelsen.” (2 Korinterbrevet 7:1).

Betydelse fyra: ”Tills att vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till en fullkomlig man och till det mått av mognad som hör till Kristi fullhet.” (Efesierbrevet 4:13). Gud vill att vi ska växa till full mognad. Han vill lyfta oss till höjder som vi aldrig kan föreställa oss. **Karaktärsmognad** är helt enkelt skörden som mognar i det personliga livet. Vi är mogna i Kristus när vi inte längre väljer att synda mot Gud.

Denna mognad beskrivs av Johannes. ”Var och en som är född av Gud gör inte synd, för Guds säd förblir i honom. Och han kan inte synda, eftersom han är född av Gud.” (1 Johannes

brev 3:9). Detta koncept kan uttryckas på ett enkelt sätt. Kristus in – synden ut. Synden in – Kristus ut. Vi kan inte ha både Kristus och synden som regerar på vårt livs tron samtidigt. Med en mogen karaktär har vi blivit fullständigt förvandlade genom hans nåd som ger oss kraft, och därför gör vi inte upproriska val. Vi väljer att inte göra uppror mot Gud i tanke, ord eller handling.

När vi definierar fullkomlighet har vi funnit att de två betydelse som gäller oss nu är karaktärsöverlåtelse som leder till karaktärsomognad. Men en del kristna tror inte att vi kan leva utan att synda innan Kristus kommer tillbaka. Är detta en omöjlig dröm? Låt oss ta reda på vad Gud säger.

”Ingen annan frestelse har drabbat er än den som vanligen möter människan. Men Gud är trofast, han ska inte låta er frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer ska han också bereda en utväg, så att ni kan härda ut.” (1 Korinterbrevet 10:13). Finns det en utväg bara för vissa frestelser, eller för vilka frestelser som helst och för alla frestelser? Är Gud begränsad i sin förmåga att hjälpa oss att finna en utväg? Denna bibeltext säger att det finns en utväg för varje frestelse. Vi utsätts inte för en enda frestelse som gör det oundvikligt att synda. Gud har lovat att om vi litar på honom kommer han att visa oss en utväg ur varje frestelse.

”För till detta blev ni kallade, eftersom också Kristus led för oss och lämnade oss en förebild, för att ni ska följa efter i hans fotspår, han som inte gjorde någon synd, inte heller fanns svek i hans mun.” (1 Petrus brev 2:21, 22). Gud lovar att vi kan följa Kristi exempel att inte synda.

”Och bryta ner alla tankebyggnader och all höghet, som reser sig mot Guds kunskap, och ta varje tanke till fånga under lydanden mot Kristus.” (2 Korinterbrevet 10:5). Detta är ett av de mest kraftfulla löftena i Bibeln. Om vi omedelbart ger felaktiga tankar till Kristus lovar han att hålla dem fångna så att de inte kan kontrollera oss. Det är uppenbart att om Kristus kontrollerar alla våra tankar kommer det inte att ske synd i våra liv.

”Vandra i Anden, så kommer ni inte att göra vad köttet har begär till.” ”Allt förmår jag genom Kristus som ger mig kraft.” ”Min kraft fullkomnas i svaghet.” (Galaterbrevet 5:16;

Filipperbrevet 4:13; 2 Korinterbrevet 12:9). Bibeln är full av löften om att vi kan övervinna synd och vinna ständiga segrar i striderna mot vår fallna natur. (Se Psaltaren 119:1-3, 11; 1 Tessalonikerbrevet 5:23, 24; Titus 2:11-14; 2 Petrus brev 1:10; 1 Johannes brev 3:6; 4:17; 5:3, 4, 18; Judas brev 24).

Det finns en annan realitet vid tidens slut som är viktig. ”Den som gör orätt han fortsätter att göra orätt, och den som är oren han fortsätter att vara oren. Och den som är rättfärdig han fortsätter att vara rättfärdig och den som är helig han fortsätter att vara helig. Och se, jag kommer snart och har min lön med mig för att ge åt var och en efter hans gärningar.” (Uppenbarelseboken 22:11, 12). Mänskligheten har levt på lånad tid – en provningstid som tar slut alldeles innan Jesus kommer tillbaka, när varje människa kommer att ha fattat beslut antingen för eller emot fullständig lojalitet mot Gud.

Det folk som lever då beskrivs på detta sätt: ”Här är de heligas uthållighet. Här är de som håller Guds bud och Jesu tro.” ”Och i deras mun har inget svek blivit funnet, för de är fläckfria inför Guds tron.” (Uppenbarelseboken 14:12, 5). Dessa verser beskriver ett folk som faktiskt lever syndfria liv trots en fallen natur, något som Satan outtröttligt har arbetat för att förhindra. (Uppenbarelseboken 12:17). Om provningstiden verkligen har ett slut måste fullständig karaktärsmognad vara möjlig, vilket innebär att man lever utan att ge efter för syndiga önskningar och är fullkomligt lydiga mot Guds bud.

”Och hedningarna ska inse att jag är HERREN, säger Herren GUD, när jag blir helgad i er inför deras ögon.” (Hesekiel 36:23).

Gud kommer att återupprätta sitt eget namn genom att förse sitt folk med den gudomliga kraften att lyda hans lag fullständigt. Detta har en avgörande betydelse i uppgörelsen i den stora striden mellan Kristus och Satan. Fiendens makt att bedra kommer att förgöras en gång för alla. (Nahum 1:9). Genom sitt folk kommer Gud att ge det sista beviset som behövs för att skydda universum mot att synd någonsin uppstår igen. Halleluja!